

Mening igjennem ligeover for Fleertallet, have vi jo et Exempel paa ved denne Finantslovs Behandling —, at dette Forslag kunde den høitærede Finantsminister meget godt gaae ind paa, thi saa kunde han atter optage Bevillingsparagraphen i de enkelte Love. Det er det, som gjør, at vi bestemt bør hævde denne Bevillingsparagraph i Finantsloven under een eller anden Form.

Bloug: Naar det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Vjerring) vilde hævde, at alle de Spørgsmaal, han berørte, vare Principspørgsmaal, skal jeg ikke bestride det, thi jeg troer ikke, at der gives en Tøddel eller et Tal i Finantsloven, som det ikke er muligt at gjøre til et Principspørgsmaal, men det forekommer mig dog, at han efter den Maade, hvorpaa han tog dem, mere holdt sig til Enkelthederne deri end til Principet. Jeg fremdrog selv en Anmærkning, som accurat er af samme principielle Bestaaffenhed som de Spørgsmaal, han behandlede. Derimod skal jeg villig indrømme, at hvad han talte om § 26 angaaer et Principspørgsmaal. — Den høitærede Cultusminister har allerede givet mig Svar, men jeg troer ikke, at han har Ret i, at der ikke er nogle Personer, som have en Ret; et skriftligt Tilfagn af en tidligere Minister har dog noget Bindende for Efterfølgeren, og da der nu er Personer, som have et saadant, har den ærede Minister vistnok Uret i at sige, at der ikke er Nogen, som har en bestemt Afkomst. Om de end ikke have en Ret, der paa Dag og Time kan forbres indløst, have de dog i hvert Fald en saa velbegrundet Afkomst, at det kan siges, at der steer dem Uret ved, at denne Anmærkning tilføies; men, da der kun er Tale om et Par, skal jeg, naar den ærede Minister ikke ønsker noget Forslag stillet om Anmærkningens Udslettelse, ikke stille noget saadant.

Krieger: Der kan være mange Grunde, hvorfor der ikke er stor Trang til en udsørlig

Forhandling af Finantsloven, naar den første Gang kommer til os fra det andet Thing, saa at det ikke nødvendigvis maa regnes Thinget til Last, at det ikke gaaer ind paa en saadan. Der er navnlig i nærværende Tilfælde en Grund, som ligger os Alle meget nær, og som allerede er antydet, og det er den, at vi i Grunden allerede igaar have behandlet Loven. Ja, det var jo, naar vi skulle være oprigtige, egentlig Hovedspørgsmaalet ved Finantslovens 1ste Behandling, som blev behandlet igaar; alt det Andet er i Grunden Smaaværk, som der ingen Grund er til at fremhæve under denne Behandling. Det Spørgsmaal, som navnlig hører hjemme ved 1ste Behandling, Oversigten over Indtægter og Udgifter, er anteciperet, saa at jeg troer, at vi ikke skulle tage os det videre nær, om denne Forhandling idag ikke varer saa overmaade længe. Det maa derfor være mig tilladt at indskrænke mig til blot at sige et Par Ord om dette Anmærkningsspørgsmaal. Sagen er nemlig den, at det neppe forholder sig saaledes, som den ærede sidste Taler yttrede, at alle Anmærninger saa at sige have samme Character, og at der er den samme Tjenstlighed tilstede i Landstinget imod enhver Anmærkning (Bloug: Paa en Maade). Det ærede Medlem vilde stille den Anmærkning, som han omtalte, og som jeg forøvrigt slet ikke nærmere skal indlade mig paa, ganske i lige Linie med den Anmærkning, som blev dragen frem af et andet æret Medlem (Vjerring), og som navnlig har været omtalt af den høitærede Cultusminister; det blev af en høitæret Minister antydet, at der ogsaa under Indenrigsministeriet var en Anmærkning, som Indenrigsministeren gjerne ønskede udsørgtet. Nu vil jeg, uden at yttre nogen bestemt Mening, hverken om den Anmærkning, som er bleven omtalt af den ærede Landstingsmand for Kjøbenhavn (Bloug), eller den, som paa en Maade er bragt frem paa den høitærede Indenrigsministers Vegne, kun bemærke, at man ikke kan stille alle Anmærninger over een Kam; der er en væsentlig Forskjel mellem dem, og det er nødvendigt i